Zamilovaná víla

Klára Sněhotová

Zamilovaná víla

Měla jsem dojem, že se mi to musí zdát. Jakkoli nepravděpodobné se to zdálo, na sluncem zalité louce přede mnou stála víla.

„Co tady děláš, Klívie?“ zavolala jsem na ni a pomocí dvou mávnutí křídel jsem k ní doletěla.

„Ahoj, Liliano, jak se vede?“

„Netvař se, že se nic neděje, prosila jsem tě nejméně pětkrát, ať mě na tuto schůzku necháš jít samotnou, a navíc máš být s ostatními ve skalách.“

„Vidíš, úplně jsem na tvou schůzku s Peelem zapomněla.“

„Mohla bys, prosím, odejít,“ požádala jsem svou sestru, ale začínala jsem tušit, že tak jednoduše to nepůjde.

„Nějak se mi tady líbí,“ popoletěla Klívie na první větev mladé břízky na okraji lesa a začala hledat nejpohodlnější polohu pro usazení se.

„Prosím, Klívie, odejdi, Peel tady bude za chvilku. Jeho vzkaz zněl naléhavě, na tvoje předvádění se nemáme čas.“

„No, možná bych odejít mohla.“

„Co za to budeš chtít?“

„Budeš za mě tento týden čistit růžový keř před branou?“

„To je tvůj trest od královny, víš, že to musíš udělat sama, přišla by na to.“

„Hmm, možná máš pravdu, tak za mě můžeš učesat vlasy staré Olívii.“

„Dobře učešu vlasy tetičce Olívii, ale teď už zmiz.“

„Jak myslíš, tak se tady měj.“

Klívie mi poslala rukou vzdušný polibek, otočila se ke mně zády a odletěla k listnatému lesu. Dneska mám svůj šťastný den, pomyslela jsem si. Klívie jsem se zbavila docela snadno, u tetičky Olívie jsem dlouho nebyla, stejně jsem tam plánovala návštěvu a za chvilku se zase uvidím se svým Peelem.

Sejdu se s Peelem

Usadila jsem se na okraji bukového lesa a dívala se přes rozkvetlou louku. V rohu, kde se potkával náš modrý vílí les s černým jedlovým lesem, ve kterém bydleli už tisíciletí elfové, se páslo několik ovcí. Jinak tady byl, kromě neustále štěbetajícího hmyzu, klid. Zavřela jsem oči, nastavila tvář podvečernímu slunci a představila jsem si krásnou zelenkavou tvář Peela a jeho dlouhé vlasy volně povlávající ve větru. Za svými víčky jsem živě viděla, jak běží přes louku ke mně a sklání se. Ucítila jsem jeho sladký dech, jak mě líbá na ústa. V tom okamžiku jsem skutečně ucítila jeho rty na svých. Polibek na přivítanou trval jen okamžik.

„Ty jsi mi zase vstoupil do myšlenek."

„Promiň, ale ty se vždycky dovedeš tak krásně uvolnit, že je mi líto toho nevyužít a nepodívat se, na co myslíš," odpověděl Peel a pohladil mě svou štíhlou rukou po tváři.

Za těch padesát let, které se s Peelem scházíme, jsem si na jeho vstupování do mé mysli zvykla. Pokud by se nám poštěstilo společně zůstat a mít dítě, přála bych si, aby právě tuhle schopnost podědilo od svého elfského otce.

„Jak ses měla?"

„Stýskalo se mi."

„To mě taky."

„Ten měsíc bez tebe byl strašně dlouhý. Vím, že to jsou jen okamžiky, ale každý okamžik, kdy jsem sama v modrém lese je protkaný lehkým nádechem smutku."

„Myslel jsem si, že víly smutek necítí."

„To jsem si taky myslela, ale potom mně to vysvětlila Olívie. Neumíme cítit lítost nad nikým jiným ani nad sebou, ani smutek pro někoho nebo pro něco. Jediné, co můžeme opravdu z těchto pocitů cítit, je stesk po jedinci, kterého doopravdy milujeme. Každý rok, který se s tebou scházím, je stesk po tobě v okamžicích, kdy jsem sama, silnější a silnější."

„Třeba mám řešení na tvůj stesk."

„Opravdu?"

Teď jsem se cítila zmateně. Podívala jsem se Peelovi do očí a zalitovala, že neumím vstoupit do jeho hlavy a přečíst si jeho myšlenky stejně jako on ty mé.

„Čekají mě v životě změny," začal pomalu.

„Jaké změny?"

„Nebuď netrpělivá, vždyť se ti to právě snažím všechno vysvětlit.“
Buď trpělivá, okřikla jsem v hlavě sama sebe a hned koukla na Peela, jestli nesleduje, jak sama sebe peskuji. Ale Peel neměl na nějaké čtení mých myšlenek ani pomyšlení. Soustředil se na formulaci vlastních slov.
„Albert rozhodl, že udělá už po tisíci letech přeskupení sil.“
„Přeskupení sil? Co to znamená?“
Peel se na mě usmál.
„Ty jsi opravdu moje netrpělivka. To znamená, že jednou za tisíc až deset tisíc let dojde k přestěhování nejmladších členů klanu do jiných klanů. Jedním z cílů je zamíchat geny. Je nás málo, tak by nebylo vhodné křížit mezi sebou rodinné příslušníky. Druhým důvodem takového přeskupení je neupadnutí do stereotypu. Sice stereotyp ohrožuje více starší, ale jejich stěhování je komplikovanější a rizikovější. Nováčci s mladší krví jim stejně naruší jejich kruhy a při výměně posádky dojde k narušení jejich životních zvyků.“
„Co to znamená pro tebe?“
„Znamená to jediné, že zhruba do roka musím opustit černý les.“

Dostanu nečekanou nabídku

„Opustit černý les?“ nevěřícně jsem zopakovala po Peelem tu nepředstavitelnou situaci, „co bude s námi?“
„Přestěhujeme se na nějaké hezké místo, chtěla bys žít u moře nebo raději v horách?“
„Jak přestěhujeme? Já nemůžu opustit modrý les.“
„Proč bys ho nemohla opustit?“
„Žádná svobodná víla nemůže opustit svůj domácí les. Můžeme dojít kousek za jeho hranici, můžeme na pár dní zanést poselství někam mimo domovský les, ale jsme na svůj les vázané. To přece víš, znáš zákony víl i jiných druhů lépe než já.“
„Ano, to znám, ale když nebudeš svobodná víla, mohla bys požádat královnu o uvolnění.“
„Nebudu svobodná, co tím myslíš?“
„Myslím tím, že bychom se vzali a stali se zákonným párem.“
„Tohle měla být žádost o ruku?“
„Žádost o ruku? Copak jsi nějaká sentimentální lidská bytost? Tohle byla nabídka partnerství, které společně uzavřeme. Miluji tě a chci s tebou být navždy.“

Sice nejsem sentimentální jako člověk, ale stejně jsem někde uvnitř pocítila něco, co se asi lidskému sentimentu podobalo. Bylo mi líto, že se Peel nepokusil o náznak romantického gesta, která jsem vídávala u lidí, ale radost, že se mnou chce zůstat navěky, tento kousek lítosti hned přehlušil.
„Samozřejmě si to můžeš rozmyslet, ale nerozmýšlej se moc dlouho. Já musím odejít, ať už s tebou nebo bez tebe. S tím nic neudělám. Tak se prosím rozhodni."
„Jsem moc ráda za tvou nabídku, ale je to velké rozhodnutí. Můžu si vzít nějaký čas na rozmyšlenou?"
„Určitě, vím, jak velký krok pro vílu to je, opustit svůj domovský les. Vezmi si času, kolik potřebuješ. Až budeš mít pro mě odpověď, pošli za mnou tuto sýkorku," ukázal Peel na ptáčka sedícího na větvičce růžového keře."
„Děkuji," políbila jsem ho na jeho špičaté ucho a položila svou hlavu na jeho rameno.

„Přijdou se dneska pást na louku laně?" zeptal se Peel.
„Nepřijdou. Ovce spásly všechno dobré a laně jsou vybíravé, ale můžu ti ukázat něco jiného ve skalách."
„Tak pojďme."
Zavedla jsem Peela k okraji modrého lesa a chytila jej za ruku. Vyletěla jsem s ním až na špičku nejvyššího smrku, potom jsme společně přeskákali na okraj skalního výběžku. Elfovi nikdy nemusíte říkat, aby se v lese choval potichu. Jeho duše je součástí lesa a on s ní dokáže splynout mnohem lépe než víla.
„Koukni, sokolí mláďata se už vylíhla z vajíček."
„A jak jsou hladová."
Usadili jsme se na okraji skály a společně sledovali, jak mladí sokolíci natahují krky a čekají na rodiče, až jim přinesou potravu.

„Jak dopadla schůzka?" zeptala se mě Klívie dřív, než jsem vešla do vstupní haly zámku.
„Dobře."
„To nejsi moc sdílná."
„Koukali jsme na ty mladé sokoly nahoře na skále."
„Tak to musela být opravdu zábava," zašklebila se má sestra.
Neodpověděla jsem ji a vydala jsem se k své hamace, abych se mohla v klidu zamyslet nad nabídkou, kterou jsem před několika hodinami dostala.

Dozvím se o návratu královny

Nikdy, ani v nejdivočejších snech jsem si nepředstavovala, že bych mohla opustit modrý les. Narodila jsem se tady a stejně jako většina mých sester, sestřenic, tet a jiných příbuzných, které tvořily náš klan jsem si představovala, že tady budu pořád. Porodím několik dcer a prožiji klidný vílí život zpestřený jen o ty chvíle, kdy jsme na lovu mužů, se kterými se chceme spářit.
Slyšela jsem o několika příbuzných, které se zamilovaly a odešly se svými muži, ale ty byly vždy považovány za podivínky. Většina z nich tím přišla o svou dlouhověkost nebo jiné vlastnosti, protože při odchodu z lesa vždy musíme zaplatit některou z kouzelných vlastností, kterou určí královna. Navíc královna. Královna musí odsouhlasit můj odchod. Tedy pokud se vůbec rozhodnu odejít.

„Co ti je?“ zeptala se mě Klívie.
Šly jsme společně zkontrolovat, jestli se po deštivém ránu nerozvodnil příliš lesní potok, který pramenil na západním svahu.
„Nic mi není, jen jsem se ještě po schůzce s Peelem procházela, tak jsem asi trochu unavená.“
„To ti nevěřím.“
„Tak nevěř.“
Nechtělo se mi zrovna Klívii, která neumí udržet pořádně žádné tajemství, říkat o Peelově návrhu zvláště, když jsem se ještě sama nerozhodla, jestli chci jeho nabídku přijmout.
„Zajdu zítra učesat tu Olívii, když jsem ti to včera slíbila.“
„To bys fakt udělala? Budeš moc hodná. Královna mě už v noci peskovala, že bych tam měla zajít.“
„Ty jsi v noci mluvila s královnou? Ona už je zpátky?“
„Ano, vrátila se do zámku ještě před půlnocí, ale to už jsi měla schůzku s Peelem.“
„Asi ano.“
„Jsi fakt nějaká divná.“
„Asi jsem,“ změnila jsem rychle téma hovoru, „myslím si, že celý potůček je v pořádku, nikde nevidím žádný vylitý břeh, můžeme jít zpátky.“
„Máš pravdu.“

Pokud je královna zpátky, mohla bych za ní zajít a zeptat se jí, jestli by mě nechala odejít. Možná to zase není tak špatný nápad. Nebo se nejdříve poradím s tetičkou Olívií. Cestou od potůčku jsem si sice připravila plán, ale nestihla jsem jej zrealizovat, protože ještě toho dne večer si mě nechala královna zavolat.

Předstoupím před královnu

„Dobrý večer, Liliano, jak se vede?“
„Dobrý večer, má paní. Výborně a tobě?“
„Děkuji za optání,“ pokračovala královna, která šla vždycky rovnou k věci, „slyšela jsem od Klívie, že jsi od své včerejší schůzky s Peelem nějaká rozrušená a zamlklá, stalo se něco?“
Královně nemůžu lhát, to jsem si zase naběhla. Raději jsem pomalu začala vysvětlovat celou situaci. Pověděla jsem jí, že Peel musí do roka odejít z černého lesa a chce, abych si ho vzala a odešla s ním k jinému klanu.
„A plánuješ s ním odejít?“
„Ještě jsem se nerozhodla. Vím to teprve od včerejška, předtím mě nikdy taková možnost nenapadla. Musím si to pořádně rozmyslet.“
„Uvědomuješ si, že pokud bys odešla, nemůžeš se už nikdy vrátit, a navíc za svou lásku musíš zaplatit jednou ze svých kouzelných vlastností.“
„Jistě, paní, tohle všechno si uvědomuji.“
„Dobře, jsem ráda, že jsi mi řekla, co tě trápí a chápu, že jsi něco takového nechtěla probírat s Klívií, ale promluvit si o tom s některou starší vílou by sis měla.“
„Chtěla jsem zítra ráno zajít učesat tetičku Olívii a zeptat se na názor jí.“
„Olívii? Nikdo jiný tě nenapadá?“
„Ne, paní. Tetička Olívie pro mě v posledních letech má velké pochopení.“
„Tomu se vůbec nedivím.“

Královnina reakce mě překvapila, vždycky jsem si myslela, že tetičku Olívii uznává pro její zkušenosti, ale podle jejího výrazu jsem poznala, že s mou volbou poradkyně nesouhlasí.
„Nemůžu ti zakazovat radit se s Olívií, ale možná bys měla zkusit požádat o názor i někoho jiného, co třeba tvoje starší sestra Jasmína.“
„Dobře, paní, zajdu i za Jasmínou.“

„Pokud se máš do roka vdát a odejít bude potřeba udělat mnoho příprav, máš tedy na rozhodnutí sedm dní.“
Jen sedm dní, vylekaně jsem se podívala na královnu.
„Něco ti není jasné?“
„Všemu rozumím, děkuji ti, má paní.“
„Pokud si ani po sedmi dnech nebudeš jistá, jestli ti láska k Peelovi stojí za ztrátu některé z tvých schopností, není to opravdová láska.“
„Ještě jednou ti děkuji a přeji krásnou noc.“
„Krásnou noc i tobě, Liliano.“

Navštívím tetičku Olívii

Druhý den ráno, ještě před svítáním, jsem vyrazila k tetičce Olívii, která žila na opačném konci modrého lesa, než stál zámek, ve kterém bydlela většina víl. Každá z nás si mohla jako svůj domov vybrat kterékoliv místo v lese, ale většina z nás bydlela v zámku. Zámek neměl stabilní velikost ani tvar, ale přizpůsoboval se jeho obyvatelkám, měnil se a tvaroval podle našich potřeb. Tetička Olívie si však za svůj domov zvolila raději odlehlou vilku v klidném koutě lesa.
Cesta k tetiččině vilce byla dlouhá, mohla jsem kus cesty letět nad roklinami a zkrátit si tak cestu, ale raději jsem šla pěšky a přemýšlela nad nabídkou, kterou mi Peel udělal. Kterou mou vlastnost mi královna může vzít? Můj čich, který dokáže bez problémů poznat jakýkoliv jed, ať už v rostlinách nebo zvířatech, nebo schopnost neslyšně se přemisťovat. Možná taky umění plést sítě z pavoučích vláken. Kdyby mi vzala dlouhověkost, to by mi ze života s elfem moc nezbývalo. Vlastně ani nevím, které mé vlastnosti jsou kouzelné a které ne.
S hlavou plnou úvah o svých kouzelných vlastnostech a o lásce k Peelovi, jsem si ani nevšimla, že už jsem u Olíviiných dveří. Zatřepala jsem hlavou, jako bych ji chtěla vyčistit, zaklepala jsem a rovnou vešla dál, protože, jak jsem správně tušila, Olívie o mě věděla už nějakou dobu. Dokázala, stejně jako většina víl, vycítí, když se jiný víla, nebo jiný živý tvor blíží k jejímu domovu.

„Dobrý den, tetičko Olívie,“ pozdravila jsem hned u dveří.
„Dobré poledne, Liliano, jsem ráda, že tě vidím, ale neměla přijít Klívie?“
„Měla, ale nabídla jsem ji, že ti tentokrát rozčešu vlasy já.“
„To mě těší, alespoň si spolu popovídáme o tvých trápeních.“

„Jak víš, že mě něco trápí?“
„Holčičko, vždyť to z tebe cítím už od Bystrého potoka,“ odpověděla mi stará víla.
„To jsem netušila, že jsem tak nápadná, ale máš pravdu.“
„Pojď si nejdříve sednout. Mám tady čerstvý nektar z růží a mateřídoušky. Napij se a potom mi povykládáš, co se stalo.“
Udělala jsem, jak tetička řekla. Sedla jsem si na zápraží její vilky, ale neudržela jsem se a pustila se do vyprávění o Peelovi, své lásce k němu, jeho nabídce na společný odchod i rozhovoru s královnou. Když jsem skončila, tetička se na mě usmála.
„To se vůbec nedivím, že se té staré bábovce nelíbí tvé rozhodnutí poradit se se mnou.“
Překvapené jsem pohlédla na tetičku. Ta však rovnou pokračovala.
„Takové rozhodnutí je velice obtížné a to, že ti dala královna na rozmyšlení jen sedm dní, jenom ukazuje její zbabělost, ale věřím, že si za tu dobu stihneš všechno dobře promyslet. Přišla jsi sem, abys mi rozčesala vlasy, vezmi tedy kartáč do ruky a já ti během tvé práce povyprávím svůj příběh.“

Poslechu si Olíviin příběh

Poslechla jsem tetičku a donesla jsem si z domu na zápraží její duhový kartáč. Pomalu jsem začala uvolňovat z jejího obrovského drdolu pramen stříbrných vlasů po prameni. Vytahovala jsem z něj pavoučí vlákna a drobné větvičky, které držely celý vílí drdol pohromadě a tetička začala s vypravování.

„Kdysi jsme se já a královna, která tehdy samozřejmě nebyla královnou, ale mou sestrou Hortenzií, obě zakoukaly do jednoho krásného elfa z černého lesa. Jmenoval se Maio. Byl jedním slovem dokonalý. Vlasy mu při běhu vlály jako hřebci do všech stran, sílu měl jako medvěd, ale tělo pružné jako panter. Znaly jsem se s ním dlouhá léta a obě se s ním přátelily. Setkávali jsem se všichni tři na louce při úplňku, počítali jsme hvězdy, prohánělі laně a ptáky po lese a užívali si bezstarostnosti tak, jak to umí jen mladí.
Po určitém čase se Hortenzie začala na naše setkání ve třech čím dál více připravovat. Před schůzkou s Maiem si rozčesávala vlasy, jako kdyby šla na lov mužů. Voněla se a líčila. Po několika schůzkách mi bylo jasné, že se do Maia zakoukala a chce ho jen pro sebe. Mně se Maio také líbil, kdybys ho viděla, vůbec by ses nedivila, byl opravdu krásný, inteligentní a galantní, prostě elf. Jednou jsem na domluvenou schůzku nemohla jít, protože mě královna poslala na druhý konec lesa vyčistit zanesený potok

a Hortenzie se sešla s Maiem sama. Když jsem se vrátila nemluvila se mnou a já jsem vůbec netušila proč. Celý rok trvalo, než jsem se od ní dozvěděla, že se pokusila Maia svést a on ji na to odpověděl, že nemůže, protože se zamiloval do mě.
Život vedle Hortenzie byl pro mě od toho okamžiku složitý. Dělala mi naschvály a často ničila mou práci. Maio za námi na louku přestal chodit a já tak najednou ztratila svou sestru i kamaráda. Jediné, co mě drželo byla myšlenka na Maiovu projevenou náklonost ke mně. Dál jsem plnila své povinnosti a věřila, že se Maio objeví a bude mě chtít vidět. To se po dalších dvou letech opravdu stalo. Tři roky jsem se neviděli. Po třech letech mě Maio vyhledal a řekl mi, že mě miluje. Když se dozvěděl, jak se ke mně Hortenzie chová nelenil a rozhodl se, že spolu utečeme.
To Hortenzii znovu naštvalo. Protože věděla, že miluji létání nad korunami stromů, přesvědčila tehdejší královnu, ať mě nechá zaplatit za svůj odchod z lesa právě schopností létat. A tak se taky stalo. Mohla jsem se rozhodnout, jestli budu dál žít v modrém lese s ostatními vílami a budu moci létat, nebo se vzdám létání a odejdu s Maiem. A já se rozhodla odejít.“
„Ty jsi odešla? Co tedy děláš zpátky v modrém lese? Myslela jsem se, že se už nikdy nemůžeš vrátit.“
„Vrátit se můžeš, ale za návrat je potřeba zaplatit mnohem více než za opuštění lesa. Mohla jsem se vrátit, protože Maio, i když byl téměř nesmrtelný, zemřel. Jeho smrtí přestalo platit kouzlo zakazující návrat, ale každých deset let prožitých zpět v lese bych vyměnila za jeden další den, který bych mohla prožít s Maiem.“

„Tak proto královna nechtěla, abych se o odchodu radila s tebou, protože ty mi radíš, abych odešla.“
„Nic takového jsem neřekla. Odvyprávěla jsem ti svůj příběh, ale co uděláš ty, je tvé rozhodnutí a záleží jen a jen na tobě. Jestli jsi schopná obětovat pro svého Peela kouzelnou vlastnost a vzdát se dosavadního života se svými sestrami v lese, to se musíš rozhodnout sama. Nebudeš moci lovit muže a navždy už budeš jen s Peelem.“
„Je to hrozně těžké a už mám jen šest dní. Zaplatit kouzelnou vlastností za možnost být navždy s Peelem. To je složité rozhodnutí. Nedovedu si představit, že bych nelétala. Ani jsem si nemyslela, že létání je kouzelná vlastnost, vždyť létají i ptáci.“
„Záleží na tom, jak se to vezme, pro ptáky to kouzelná vlastnost není, jejich křídla je unesou, ale my létáme pomoc kouzel. Křídla máme spíš pro okrasu, však moc dobře víš, že dokážeš vyletět na špičku stromu i bez nic.“

„To ano, ale možná mi královna vezme jinou vlastnost.“
„To já nedokážu říct, záleží to čistě na vůli královny, ale být tebou moc bych u Hortenzie nedoufala v mírnější cenu za opuštění lesa. Na druhou stranu dostaneš jednu z Peelových vlastností, kterou určí elfské shromáždění.“
„Kéž by to tak bylo a já uměla číst myšlenky stejně jako on.“
„Není vždycky jednoduché vědět o myšlenkách někoho jiného úplně všechno. Nevědomost je sladká. Ale ty by ses měla hlavně soustředit na rozhodnutí, zda Peela miluješ opravdu natolik, že chceš opustit všechno, co máš. Nepřemýšlej nad cenou, kterou zaplatíš, tu stejně neovlivníš, ale jsi ochotná obětovat svůj dosavadní život? Žít mimo domovský les není vůbec jednoduché. Budeš muset dělat práce, které neodpovídají naší rase. Elfové mají jiné myšlení, jsou mírumilovní, ale umí být taky pěkně tvrdohlaví.“
„Miluji Peela, tím jsem si jistá, ale všechno je moc rychlé.“
„Šest dní je hodně i málo zároveň. Projdi se po lese, proleť se nad roklinami, vyčisti si hlavu a rozhodni se tak, abys byla šťastná.“
„Děkuji ti tetičko, teď se už vydám na cestu do zámku. Moc děkuji za tvůj příběh.“
„Já ti zase, Liliano, děkuji za své vlasy. Měj krásnou cestu a rozmysli se dobře, po čem opravdu toužíš a co chceš.“
„Na shledanou.“
„Sbohem, Liliano.“

Cestou zpátky do zámku jsem byla ještě zamyšlenější než dopoledne. Došla jsem přímo ke své hamace a zakuklila jsem se, abych mohla zůstat se svými myšlenkami sama. Snažila jsem se představit si, jak vypadá život mimo modrý les. Rostou tam stejné stromy? Svítí tam stejné slunce? Vlastně vůbec nevím, jestli tam žijí i jiné víly. Tedy určitě žijí, ale jak daleko a budou i tam kam půjdeme my? Představila jsem si romantickou projížďku na jelenech a odpočinek na skalní římse, ale hned jsem se v těchto myšlenkách okřikla. Moc dobře vím, že jsou to jen romantické představy, a že nás bude čekat také řada povinností a těžké práce. Elfové nesnáší lidi, takže s těmi se určitě nebudu moci dále stýkat. Rozhodně to bude jiné než dosavadní život v modrém lese.

Jdu se sestrami na lov

„Vstávej!“

Dříve než jsem postřehla, že se někdo přiblížil k mé hamace, byla jsem na zemi. Otočila jsem se, vyletěla nahoru a podívala se, co se dole děje. Klívie s Rozálií a Petúnií se smály vedle mé hamaky. Byly ustrojené a navoněné.

„Vstávej, Liliano, jdeme na lov. Na pasece u třech dubů si postavili dva stany nějací trampové, pojď s námi.“

Na lov? Mohla bych vyrazit na svůj poslední lov, to je pravda. Už běžím. Rychle jsem snesla dolů na zem a doběhla sestry, které už byly na pěšině mířící do lesa.

„Jakou budeš mít dneska barvu vlasů, Petúnie?“

„Asi tmavě modrou, pokud to na ně nebude moc punk. Ta červená mě už nudí k smrti.“

„Pravda, mohli by do lesa zavítat zase jednou nějací frajeři ve sporťáku. Vyřádily bychom se se třpytkami. Trampi jsou nuda, líbí se jim holky v košilích a teplácích, stačí si vzít kraťasy, rozepnout knoflík a nespustí ze mě oči.“

„To je pravda, trampi jsou nuda,“ potvrdila jsem Rozáliin rozbor.

Ale je to můj poslední lov, tak si ho pořádně užiju. Za chvilku jsme došly na okraj paseky. Potichu jsme se přiblížily na dohled stanů, ale tak, aby nás neviděli jejich majitelé a vyhodnocovaly situaci. Protože jsme dokázaly měnit svůj vzhled téměř v minutě, mohly jsme ho přizpůsobit vždycky tomu, co si naše kořisti opravdu přejí.

„Tak co, Rozálie, ty umíš vycítí přání lidí, kolik knoflíčků musíme mít rozepnutých dnes?“ zeptala jsem se své sestry.

Rozálie ještě chvilku větřila, potom jsme zašla dál do lesa a upravily se. Zkrátila jsem si vlasy po ramena a zapletla je do dvou copů jako školačka, ze své sukně jsem udělala krátké khaki kraťasy a z tuniky, utkané z pavoučích vláken, tílko a koženou bundu do pasu. Křídla jsem zatáhla pod kůži na zádech a snížila jsem svou výšku, protože lidští muži mají raději drobnější dívky. Mají tak pocit, že jejich protějšek potřebuje více péče. Blázni.

Podívala jsem se na své sestry. Také už byly se změnou svého vzhledu hotové. Petúnie si opravdu obarvila vlasy na temně modrou, ale spletené do dlouhého copu, který ji sahal k pasu, vypadaly ve tmě skoro jako černé. Zase takový punk to nebyl. Byly jsme připravené.

„Můžeme?“ zeptala se Klívie.

„Jasně, jdeme na to.“
Společně jsme vyrazily k palouku a šly rovnou k malému ohýnku, u kterého seděli tři muži.
„Ahoj,“ pozdravila muže Klívie, „mohly bychom si na chvilku přisednout? Tábořím kousek odtud na palouku u potoka a když jsme viděly stoupající dým, napadlo nás, že by tady třeba mohl být někdo, s kým se můžeme pobavit.“
„Nejdeme s prázdnou,“ vytáhla Petúnie odněkud z prostoru kus sýra a láhev medového vína.

Všichni tři překvapeně zvedli oči, protože čtyři takové krasavice tábořící v lese kousek od nich jistě nečekali, ale v tom okamžiku už neměli na výběr. Prostě nás automaticky pozvali k ohni a začali se jeden přes druhého představovat.
„Co vlastně děláš, když zrovna s kámoškama nejezdíš po lesích?“ zeptal se mě Jirka, který se na mě celou dobu zubil z protější strany a teď konečně našel odvahu si přisednout.
„Promiň, nějak jsem se zamyslela.“
„Ty asi nebudeš jako tvoje kamarádky, vypadáš, že jsi zamilovaná.“
„Já zamilovaná, jedině do tebe,“ povedlo se mi vzpamatovat se a usmát se na Jirku odzbrojujícím úsměvem.
„Tak mi tedy pověz, co děláš, pokud to teda není tajemství.“
„Jsem veterinářka, pracuji v zoologické zahradě, většinou u ptáků, ale když je potřeba porodím i srnku nebo bachyni.“
„Ty jo, tak to bych netipnul, že taková křehká květinka rodí prasata.“
„Spíš mi něco o sobě vykládej ty,“ pobídla jsem ho a on se mohl přetrhnout, aby se pochlubil svou prací v autopůjčovně.
Po několika minutách se k nám připojila Klívie, protože Petúnie a Rozálie si rozebraly další dva trampy. Byla jsem za to moc ráda, nedokázala jsem se soustředit na Jirkovo vyprávění a Klívie s radostí převzala mou práci. Po další půlhodině jsem zaslechla, jak Jirka šeptá Klívii:
„Není už Liliana nějak unavená, vypadá, že by potřebovala do postele.“
„Neboj, ona to zvládne,“ odpověděla mu přímo do ucha Klívie a nenápadně při tom přejela svými rty po jeho lalůčku.
Já jsem však využila situace a zvedla jsem se k odchodu.
„Máš pravdu, Jirko, jsem unavená, nechám vás tady a půjdu spát.“

„Nebudeš se bát," zeptal se mě ještě Petr, „nemáme tě doprovodit přes les ke stanu?"
„Nebojím se, je to kousek, to zvládnu, bavte se a dobrou noc."
„Dobrou noc," ozvalo se sborově od dohasínajícího ohniště.

Otočila jsem se zády ke skupině a nechala ty nebohé muže na pospas svým sestrám, které je v noci svedou a potom je utancují a umilují k smrti. Stejně jako bych to donedávna udělala s nimi já. Ne, není mi těch lidských tvorů, kteří ničí přírodu, šlapou, kde nemají a zapalují v lese oheň líto, to ne, ale ta radost ze svádění, kterou mají v sobě všechny víly našeho rodu, ta radost mě dnes večer opustila. Dokonce i člověk poznal můj pocit, když jsem se u ohně zamyslela. Opravdu jsem do Peela zamilovaná.
Nečekala jsem, že mé rozhodnutí o odchodu z modrého lesa se odehraje během pářícího svádění, ale stalo se. Opravdu Peela miluji a půjdu s ním klidně nakonec světa, nebo i dál a budu mu věrná zbytek života. Dokonce jsem se přistihla, že se na tu cestu do neznámých končin začínám těšit. Celou noc jsem chodila pro lese a promýšlela své rozhodnutí a až za svítání jsem dorazila zpět do svého pokoje.

Svěřím se Klívii

„Vstávej!"
Podruhé během dvou dní se Klívii povedlo přiblížit se nepozorovaně k mé hamace a vyklopit mě z ní dřív, než jsem postřehla, co se chystá. Měla bych být pozornější.
„Co jsi to včera večer předváděla? Děkuji, že jsi mi toho člověka nechala, to jo, ale proč jsi odešla? Mohly jsme si užit společně."
„Neměla jsem náladu."
„Neměla jsi náladu na lov? Co je to za nesmysl? Nejde nemít náladu na lov. Jsi v poslední době nějaká divná, už jsem to říkala i královně."
„Jo, já vím, zavolala si mě kvůli tomu."
„Promiň," polekala se při mé zmínce o předvolání ke královně Klívie, „ale fakt jsi divná."
„Jsem, já vím."
„A řekneš mi proč?"
„Zajdi nasbírat trochu růžového nektaru, já se upravím a potkáme se na louce. Tam ti všechno povykládám."

Klívie se na mě překvapeně podívala, protože nečekala, že se ji budu chtít tak jednoduše svěřit. Já jsem se však v noci definitivně rozhodla. Odejdu s Peelem. Takže nemělo smysl to před Klívií tajit. Stejně by se to brzy dozvěděla.

„Povídej jsem napnutá k prasknutí," vychrlila na mě má sestra projev své zvědavosti v okamžiku, kdy jsem vešla na louku.
Klidně jsem se posadila a začala jsem:
„Když jsem měla naposledy schůzku s Peelem, tehdy, když jsi nechtěla odejít z louky," podívala jsem se naoko vyčítavě na Klívii.
„Já vím, promiň a pokračuj," popohánělа mě k rychlejšímu vypravování.
„Takže ten večer se mě Peel zeptal, jestli si ho vezmu a odejdu s ním z modrého lesa."
Počkala jsem chvilku až má sestra s otevřenou pusou informaci zpracuje. Potom jsem pokračovala.
„Vzala jsem si pár dní na rozmyšlenou. Potom jsem se setkala s královnou a ta mi řekla, že se mám před konečným rozhodnutím poradit s některou starší vílou a do sedmi dnů jí dát vědět, jak jsem se rozhodla."
„A už ses rozhodla?"
„Ano, dneska v noci."
„Takže nás opustíš," řekla Klívie téměř smutně.
Podívala jsem se na svou sestru a objala ji. Bude se mi po ní i po ostatních stýskat, to už teď vím, ale během noci jsem si všechno promyslela a poslední lov mi potvrdil, že opravdu Peela miluji.
„Opustím, rozhodla jsem se dneska v noci právě na tom lovu. Zjistila jsem, že z lovu nemám takovou radost jako dřív. Dokonce jsem u toho ohně několikrát myslela na Peela. Vím, že kdybych zůstala, už bych si nikdy neuměla užívat tak jako vy."
„Doufám, že budeš šťastná."
„Taky tomu věřím, i když to bude těžké. Musím zaplatit jednou ze svých kouzelných vlastností. Nejvíc se bojím toho, kterou vlastnost královna vybere."
„Nechtěla bych přijít o své kouzelné vlastnosti."
„Ani já nechci, ale Peel mi za jednu z nich určitě stojí."
„Co budeš dělat teď, když jsi rozhodnutá, půjdeš rovnou za královnou?"
„Ještě ne, ještě si chci užít trošku vílího života," usmála jsem se na svou sestru, „chci ještě vyčistit potok, zkontrolovat mláďata v hnízdech, zastřihnout růžové keře."
„A můžu to dělat s tebou?"

„Jasně. Mám taky zajít za Jasmínou a poradit se o svém odchodu s ní. Půjdeš tam zítra se mou."
„To bych moc ráda."
Klívie mě objala.

„Taky potřebuji najít Peelovu sýkorku a poslat ji za ním, aby se i on dozvěděl, jak jsem se rozhodla."
„Tak já ti pomůžu ji najít."
Klívie vyletěla do vzduchu a začala se rozhlížet po prázdné obloze, jako by čekala, že sýkorka poletí přímo k ní. Zasmála jsem se a letěla za ní.
„Kde by tak mohla být?"
Klíviin smích se nesl po celé louce a my společně zamířily ke křovinám na okraji louky, kde už jsme opravdu začaly hledat zmíněnou sýkorku.

Navštívíme Jasmínu

Dalšího dne ráno jsme společně s Klívií vyrazily za naší sestrou Jasmínou. Jasmína bydlela na zámku, stejně jako my, ale vybrala si pro sebe a své dcery část zámku dále od louky, v místech, kde zámek přechází ve skály. Jasmína z nás byla vždycky nejpružnější při lezení po skalách a od malička to učila i své dcery. Však taky většina z nich měla za otce horolezce. Když jsme se blížily k jejím pokojům, viděly jsem, že je zase s Tarou a Saxou na skále. Zamávala jsem na ně a ony nám pokynuly, ať se k nim připojíme.
„Ahoj," došly jsem na okraj skály a přeletěly na římsu, kam se ony vyšplhaly z nižších říms.
„Ahoj, co vás k nám přivádí?"
„Šly jsme náhodou kolem," začala jsem zeširoka.
„Liliano, to ti za to nestojí, já poznám, když lžeš."
„No, dobře promiň. Nejdeme náhodou kolem. Přišla jsem za tebou pro radu na žádost královny."
„Pro radu a za mnou? Je si tím královna jistá? Ohledně čeho potřebuješ poradit?"
„Nemůžeme si na chvíli sednout?"
„Chce se vdát a odejít z modrého lesa," skočila mi do řeči Klívie.
Podívala jsem se na ni přísně, ale hned jsem obrátila pohled na Jasmínu, co ta na to řekne. Začala opatrně.

„Tak pokud jsi rozhodnutá, že chceš odejít, nevím, v čem ti mám radit, ale máš pravdu, sedneme si k tomu. Poleťte o kus níž, je tam větší římsa otočená k jihu, tam mi povykládáš celý svůj příběh.“
Udělaly jsem, jak sestra řekla. Na jižní římse měla Jasmína s dcerami poháry s nektarem, za který jsem na konci svého vyprávění byla vděčná.

„Nemyslím si, že bych ti mohla být nějak nápomocná svými radami. Zvláště, pokud jsi opravdu rozhodnut odejít. Ale královna opravdu chtěla, aby sis to dobře rozmyslela, proto tě asi poslala za mnou. A vím proč. Když jsem byla tak stará jako ty, přišlo mi, že mě zámek a modrý les strašně svazují. Chtěla jsem zažít pocit svobody a nezávislosti. Dokonce jsem chvíli uvažovala o možnosti, jak odejít z lesa, ale nechtěla jsem se vázat na nikoho jiného. Potom jsem jednou šla na lov horolezců a než jsme je svedly, vyprávěli nám o pocitech, které při lezení na skálu zažívají oni. Já sice neriskuju svůj život, protože když mi ujede ruka prostě uletím, ale i tak je to skvělý pocit svobody a zároveň odpovědnosti, když máš doslova život ve svých rukou. Poté, co jsem začala lozit, jsem už neměla důvod odcházet z modrého lesa.“
„Děkuji ti za tvůj příběh Jasmíno. Myslím si, že to je přesně ten důvod, proč mě za tebou královna poslala. Ale já jsem v jiné situaci, než jsi byla ty. Já jsem do minulého setkání s Peelem nad možností opustit modrý les neuvažovala. Určitě jsem neměla žádnou touhu po svobodě. To, že nebudu znát ve světě své místo mě spíš děsí, než láká, ale důvěřuji Peelovi a myslím si, že společně najdeme náš nový společný domov.“
„Přeji ti hodně štěstí, sestřičko, ať už bude vypadat jakkoliv.“
Jasmína mě objala kolem ramen a Klívie, která měla slzy na krajíčku se k nám přitiskla.
„Nebreč,“ řekla jsem jemně Klívii.
„Já nebrečím, jen mi vítr zanesl nějaký písek do oči, moc tady fouká, měly bychom jít.“
Společně jsme se vymyšlené historce o větru zasmály. Ještě chvilku jsme se s Jasmínou loučily a potom jsme s Klívii vyrazily do naší části zámku. Já se rozhodla, že hned zajdu za královnou a řeknu jí, že jsem rozhodnutá a připravená odejít.

Řeknu Peelovi o svém rozhodnutí

Než jsem však stihla dojít do sálu zjistit, jestli je královna ve svých komnatách, přiletěla za mnou Peelova sýkorka. Přinesla vzkaz, že Peel na mě čeká na louce. Rozloučila jsem se s Klívií, která už stejně měla namířeno do ovocného sadu sbírat nektar, a rozeběhla jsem se na louku.

Peel tam na mě opravdu čekal. Když mě viděl přicházet, nebo spíš přibíhat, otočil se ke mně, usmál se a klekl si na jedno koleno. Trošku jsem zpomalila. Nejsem rozcuchaná? Na skalách foukalo a já se ani nestihla podívat do studánky, jestli nevypadám neupraveně. Proč klečí? Na hledání odpovědí jsem už neměla čas, protože jsem dorazila až ke klečícími Peelovi.

„Ahoj," řekla jsem.

„Ahoj," odpověděl Peel pomalu a hned pokračoval, „chtěla jsi žádost o ruku, a i když to u našich ras není obvyklé, udělám pro tebe cokoliv, co ti udělá radost.

Milá Liliano, vezmeš si mě? Odejdeš se mnou z modrého lesa a strávíš po mém boku zbytek života?"

„Ano, samozřejmě ano," odpověděla jsem víc překotně, než bych si přála.

„Donesl jsem ti také zásnubní dar, doufám, že se ti bude líbit."

Peel natáhnul ruku a otevřel sevřenou dlaň. Sklopila jsem k natažené ruce svůj pohled a uviděla jednu z nejkrásnějších věcí, jakou jsem kdy zahlédla. V dani ležel krásný hřeben do vlasů osázený drobnými kamínky, které byly uspořádány do nekonečného množství lučních květů všech možných tvarů. Hřeben byl zdobený drobnými kopretinami, ještě miniaturnějšími pomněnkami, červenými vlčími máky, taky kohoutky, zvonky a chrpami. Jednotlivé zuby hřebenu zářily tlumeným světlem, jako by samy svítily, nejen odrážely sluneční paprsky.

„To je nádhera," vydechla jsem po nějaké chvíli.

„Jsem rád, že se ti líbí, je to náš prastarý rodinný šperk, který jsem měl schovaný jako jedinou památku na svou matku. Je to už sedm set, co umřela, ale myslím si, že by měla radost, že jsi její hřeben dostala právě ty."

Stále jsem koukala do jeho dlaně a nemohla jsem se na krásný šperk vynadívat. Pomalu jsem natáhla svou ruku a konečky prstů se předmětu dotkla.

„Vezmi si ho, je tvůj."

„Děkuji, je opravdu nádherný."

Peel mi podal hřeben, postavil se, objal mě a políbil.

„Už jsi o svém rozhodnutí řekla královně?"

„Královna mi dala týden na rozmyšlenou. Lhůta sice vyprší za tři dny, ale už jsem jí to chtěla říct dnes. Právě jsem mířila za ní, když za mnou doletěla tvá sýkorka."

„Mám tě k ní doprovodit?"

„Raději ne, tohle musím udělat sama, ale královna na nejbližší dny svolá sněm, kde oznámí mé rozhodnutí. Trošku mám ze sněmu obavu. Když mě doprovodíš na sněm budu ráda."
„Dobře, počkám tady, než se vrátíš od královny. Přijď mi říct, že všechno dopadlo dobře. Na sněm tě samozřejmě rád doprovodím a neboj se o svou kouzelnou vlastnost, dohromady jich máme tolik, že to společně jistě zvládneme."
„Děkuji."
„Nemáš za co, čekám na tebe."
Peel mi velmi jemně zastrčil hřeben do mých vlasů a políbil mě na rozloučenou.

Sdělím královně své rozhodnutí

Když jsem dorazila do sálu, potkala jsem Petúnii, která právě vycházela z královniných komnat.
„Petúnie, je královna u sebe?"
„Ano, právě jsem s ní mluvila. Byla u ní i Hermína, ale myslím si, že je také na odchodu."
„Děkuji."
„Rádo se stalo," usmála se na mě Petúnie a odtancovala někam směrem k lesu.
Na cestě ke královniným komnatám jsem potkala Hermínu. Usmály jsem se na sebe a já pokračovala dál směrem k okamžiku, který rozhodne o celém mém dalším životě.
„Jen pojď, už na tebe čekám."
„Dobré odpoledne, má paní."
„Předpokládám, že mi přicházíš říct, jak ses rozhodla."
„Ano, paní."
„Takže, jaké je tvé rozhodnutí? Opustíš nás nebo toho elfa?"
„Bylo to těžké rozhodování," začala jsem pomalu, „tetička Olívie mi povyprávěla svůj příběh o tom, jak sama odešla z modrého lesa i o vysoké ceně, kterou musela zaplatit za návrat. Také Jasmína se mi svěřila se svými dřívějšími pochyby, pro které zvažovala odchod. Já jsem však po odchodu nikdy dřív netoužila jako ona. Nemyslím si, že by mě modrý les nijak svazoval nebo omezoval, ale s Peelem jsem opravdu šťastná a došlo mi to při posledním lovu, kdy jsem se pro myšlenky na svého snoubence nemohla soustředit. Neměla jsem tu radost ze svedení mužů jako dřív. To byl ten okamžik, kdy jsem si uvědomila, že chci odejít s Peelem."

„Dobře, je vidět, že jsi své rozhodnutí opravdu nevzala na lehkou váhu. Pokud je tedy tvé konečné slovo, že chceš odejít, svolám na zítřek vílí sněm, kde tvé rozhodnutí oznámím všem obyvatelkám lesa a tobě sdělím, kterou tvou kouzelnou vlastnost ti odeberu. Také se rozhodne o dni svatby, který bude zároveň dnem tvého odchodu."
„Děkuji ti, má paní."
„Nemáš mi za co děkovat. Bylo to tvé rozhodnutí. Teď už běž."
„Má paní?"
„Máš ještě něco?"
„Chtěla bych se jen zeptat, jestli se vílího sněmu může zúčastnit také Peel."
Královna se na chvíli zamyslela a poté odpověděla.
„Jeho žádost je příčinou svolání tohoto sněmu, není tedy důvod, proč by se ho neměl zúčastnit."
„Děkuji ti, královno. Na shledanou."
„Zítra na viděnou, Liliano."

Královna, ihned po mém odchodu z jejích komnat, dala rozhlásit po celém lese, že se zítra za soumraku bude konat vílí sněm. Zároveň se samozřejmě ihned roznesla novinka o mém odchodu. Byla jsem opravdu ráda, že na mě Peel čekal na louce a noc jsme společně přečkali na pasece u třech dubů plánováním společné budoucnosti. Ráno jsem se vrátila zpátky do naších pokojů.

Připravím se na vílí sněm

„Rozálie, ano, opravdu odcházím."
„A proč jsi nám to neřekla dřív?"
„Rozhodla jsem se teprve nedávno. Měla jsem na rozhodnutí jen sedm dní a nechtěla jsem nic říkat, dokud si nebudu jistá."
„Stejně jsi mi to mohla říct dřív."
Rozálie byla už snad dvacátá víla, která mě ten den zastavila a ptala se na mé rozhodnutí. Už aby byl večer. Sice jsem byla nervózní z celého sněmu, a hlavně jsem měla obavu, kterou mou vlastnost mi královna odebere. Ale musela jsem během dne vykonat své povinnosti v lese, které bránily tomu, abych se dotěrným otázkám vyhnula. Asi se jich už do své svatby a odchodu nezbavím. Usmála jsem se pro sebe. Kdy bude vůbec svatba. Snažila jsem se vzpomenout, jestli se královna nebo Peel o nějakém termínu zmínili, ale marně.

„Kdy vůbec bude svatba?“ ozvala se v ozvěně mých vlastních myšlenek Klívie.
„Právě jsem nad tím taky přemýšlela.“
„Stejně nemůžeš opustit les, dokud jsi svobodná.“
„To máš pravdu, to nemůžu,“ takže se určitě stihnu se všemi rozloučit, proběhlo mi hlavou, a budu muset odpovídat ještě na spoustu otázek o svém odchodu. Uff. Už aby to bylo za mnou, tolik zájmu o svou osobu nepotřebuju.
„Asi tady ještě nějakou dobu zůstanu, takže musím dál dělat svou práci v lese. Ty už máš všechno hotovo?“
„Pořád práce, dneska předstoupíš na sněmu před královnu, raději ti učešu vlasy a upravím tě.“
„To bys byla hodná. Bude tam i Peel.“
„To je nádhera, kde jsi to sebrala.“
„Nikde jsem nic nesebrala, je to zásnubní dárek od Peela.“
Došlo mi, že Klívie zahlédla v mém drdolu hřeben s lučním kvítím.
„Musíš ho dát víc nahoru, aby byl vidět.“
„Dobře, dočistím tuto část potoka a potom mi můžeš učesat vlasy a pomoc s líčením.“
„Super, můžu se ještě podívat na ten hřeben?“
„Teď ne, až mi ho budeš dávat do drdolu, budeš mít dost času si ho prohlédnout.“
Klívie pochopila, že teď už víc mé pozornosti nedostane a odběhla do ovocného sadu, kde snad měla také nějakou práci.

„Moc ti to sluší.“
Podívala jsem se do studánky a musela dát své sestře za pravdu.
„Děkuji ti, opravdu jsi mě učesala krásně,“ poděkovala jsem Klívii, která si mě prohlížela kritickým okem.
„Ten rozpuštěný pramen vlasů dá lépe vyniknout kráse toho hřebenu.“
„Máš pravdu, vypadá to moc dobře.“
„Rádo se stalo, do svatby tvůj účes ještě vylepším, tohle bylo hodně narychlo.“
Usmála jsem se na svou sestru a vyrazila na louku za Peelem. Měli jsem počkat, až se všechny víly shromáždí v sále a potom společně předstoupit před královnu.
„Moc ti to sluší,“ pochválil mě Peel místo pozdravu.
„To říkáš vždycky,“ usmála jsem se, ale měla jsem radost, že se mu líbím.
„Bojíš se?“
„Ne, to ne, jsem trošku nervózní a jsem moc ráda, že tam budeme společně.“

„Teď už budeme pořád společně.“
„Teď ještě ne, až po svatbě.“
„Však ta bude brzy.“
„Kdy vůbec budeme mít svatbu?“ zeptala jsem se, ale než mi stačil Peel odpovědět, zavolala na nás Petúnie, že máme jít do hlavního sálu.

Vyslechneme královnu před vílím sněmem

„Vítej Liliano, přednes mi svou žádost a představ mi toho, kdo stojí po tvém boku,“ vyzvala mě královna poté, co jsme společně s Peelem prošli, za tichého štěbetání všech mých sester, sestřenic, tetiček a dalších mých příbuzných, celým sálem a zastavili se přímo pod jejím trůnem upleteným z rákosu a vrbového proutí, který byl ozdobený snad tisícem růžových květů ve všech odstínech bílé růžové a červené.

„Má paní, milé sestry, chtěla jsem tě dnes požádat o povolení opustit náš modrý les. Dostala jsem nabídku od elfa Peela, který stojí zde, po mém boku, abych si jej vzala a prožila s ním zbytek našich životů. Dala jsi mi lhůtu na rozmyšlení, kterou jsem dodržela, a během které jsem se poradila se staršími vílami. Rozmýšlela jsem se několik dní, a nakonec jsem se rozhodla přijmout Peelovu nabídku a opustit modrý les.“
Sálem to lehce zahučelo, v některých místech překvapeně, v některých protestně. Peel mě chytil za ruku a já zvedla pohled opět ke královně.
„Liliano, jsi naše dcera a naše sestra, ale tvé rozhodnutí já i ostatní přijímáme. Jestliže vidíš svůj osud za hranicemi modrého lesa, nebudu ti v něm bránit. Sama však moc dobře víš, že za opuštění domovského lesa musíš zaplatit jednou ze svých kouzelných vlastností.“
Tiše jsem přikývla a královna pokračovala.
„Dlouho jsem zvažovala, kterou tvou vlastnost ti odebrat. Nechci ti vzít dlouhověkost, protože tvůj nastávající muž bude pravděpodobně žít i tak mnohem déle než ty. Nevezmu ti ani tvou schopnost léčit dotykem, protože je to jedna z vlastností, která se ti na cestách může hodit, stejně jako tvůj výborný čich, který umí poznat všechny rostlinné i živočišné jedy. Nejvíce jsem zvažovala, že bych tě připravila o schopnost létat.“
Královna se odmlčela. Toho jsem se bála, ale zároveň jsem to čekala. Budu se muset naučit žít jen na zemi, ale zvládá to Peel, zvládnu to i já, i když on běhá a skáče mnohem lépe než kterákoliv víla.

„Ale ani umění létat pomocí kouzel tě nezbavím.“
Královna se znovu odmlčela a teď jsem si uvědomila, že záměrně oddaluje chvíli, kdy mi mou cenu, kterou budu muset zaplatit odhalí. Nakonec přeci jen pokračovala.
„Nakonec jsem se rozhodla, že přijdeš o svou schopnost měnit svůj vzhled.“
Tahle varianta mě vůbec nenapadla, stejně jako létání jsem ji nepovažovala za kouzelnou vlastnost. Nebudu moci měnit svůj vzhled? To už budu vypadat pořád stejně? Snad se Peelovi neokoukám.
„Svou cenu zaplatíš v den svatby. Proto ti doporučuji dobře se rozmyslet, jak se pro svůj svatební den ustrojíš, jakou budeš mít délku a barvu vlasů, tvar boků i barvu pleti. Vzhled, který budeš mít ve svůj svatební den ti vydrží už navěky. Souhlasíš s touto cenou, Liliano?“
„Jistě, má paní,“ odpověděla jsem, protože jsem věděla, že jinou možnost nemám. Jedině zůstat v modrém lese. Zároveň jsem měla radost z toho, jak mi to dnes sluší. Pokud se Klívii povede mě upravit stejně i v náš svatební den, nebude cena za můj odchod tak vysoká.
„Peele,“ otočila se královna na mého snoubence, „souhlasíš s tím, aby byla vaše svatba o prvním letním úplňku?“
„Ano, madam,“ odpověděl Peel, který mě stále držel za ruku, „musím odejít z černého lesa do roka a takto na svatbu stihnu pozvat své příbuzné a zároveň budeme mít dost času připravit se na cestu. Moc vám děkujeme.“
„Rozhodnuto,“ uzavřela svou řeč královna, „Liliano a Peele, můžete opustit sněm a stejně jako ostatní jste samozřejmě zváni na večerní hostinu, která každý náš sněm provází.“

Společně s Peelem jsme se pomalu otočili a stále ruku v ruce odcházeli středem uličky v sále. Podívala jsem se na Peela a on se na mě usmál. Budeme mít krásný život.
„To budeme,“ potvrdil šeptem mou myšlenku.